

[Ivar Hansen]

Må jeg i øvrigt benytte anledningen til at sige, at hovedsigtet i denne plan ikke er, at vi specielt skal gøre noget for denne lille gruppe, men at vi sigter på ved en række ændringer af lovgivningen at nå frem til en samfundsudvikling, der er præget af et investeringsvenligt klima, hvor det kan betale sig at stifte virksomheder, og hvor man kan klare sig selv med et absolut minimum af offentlige tilskud og offentlig hjælp. Det er det, jeg forstår ved en liberal erhvervs politik.

Det er da klart, hr. Bjørn Westh, at der har været en del politisk diskussion også i organisationskredse om denne refinansieringsordning og der har været forhandlinger i Folketinget. Nu er disse forhandlinger afsluttet. Det betyder, at de, der skal administrere refinansieringsordningen, nu ved, hvad de har at holde sig til. Derfor tror jeg også, den vil blive brugt efter sin hensigt.

Så er det et spørgsmål, om ikke hr. Bjørn Westh efterhånden skal have anskaffet sig et nyt eksemplar af citatet af formanden for Danmarks Landboungdom. Jeg tror, det er 10. gang, jeg har hørt hr. Bjørn Westh bruge dette citat, og jeg bliver nødt til at hilse og sige, at uanset hvad dette citat siger, er vores faste opfattelse i Venstre, at det er en aldeles udmærket landbrugslov, vi har fået vedtaget, som vil være et godt instrument til at sikre, at vi får den strukturudvikling, vi skal have i dansk landbrug.

Jeg kan ikke nå at svare så meget på alle de spørgsmål, der er stillet, men én central påstand går igen i debatten: de tårnhøje indkomster, millionærerne, de store, de rige og de fattige. Det slår man om sig med fra alle sider, især fra hr. Lykketofts og hr. Svend Aukens.

Det primære, når vi først og fremmest satser på at fjerne progressionen i stedet for at gøre noget ved den skattefri bundgrænse, er, at problemet med, at tusinder og atter tusinder af lønmodtagere på arbejdspladserne ikke har særlig lyst til at gøre en ekstra indsats, fordi de bliver ramt af en større beskatning, bliver fjernet i så høj grad som overhovedet muligt, for det er med til at lægge en dyne på aktiviteten i det danske samfund. Det er det primære.

Pia Kjærsgaard (FP):

Regeringen har en plan, en plan, der er så fantastisk udformet, at man i hvert fald indtil

videre kun vil tillade Socialdemokratiet at få indflydelse på den. Planen flytter rundt på en masse beløb, så mange, at de fleste, der læser planen, bliver ganske forvirret. Det hører med til regeringens plan, for så opdager borgerne ikke, at den samlede plan giver flere penge i statskassen.

Regeringen vil helst tale om planens skattelettelser, for det ved man befolkningen ønsker. At der kræves lige så meget ind i nye afgifter m.v., som der gives i lettelser, glemmer regeringen at oplyse tydeligt. Men man har heldigvis Fremskridtspartiet til at gøre det. Derfor en kort orientering om den plan, der nu ligger på bordet, og som der straks er kommet forskellige meldinger om fra de tre partier, der har fremlagt den:

Den store plan forventer regeringen allerede på nuværende tidspunkt overhovedet ikke gennemført således, som den er fremlagt. Men hvordan den skal være, ved ingen tilsyneladende. Desværre heller ikke regeringen.

Fremskridtspartiet vil gerne i forhandling med regeringen om dens plan, for vi vil have visse ting ud af den igen. Det er bl.a. den nye vandafgift, der mindst vil koste en husstand 1.000 kr. om året, det er den dobbelte vægtafgift, der ligeledes vil betyde over 1.000 kr. ekstra, og det er motorvejsgebyrerne, som også vil koste omkring 1.000 kr.

For at få glæde af skattelettelserne må der spares på det offentlige overforbrug, men det vil regeringen ikke. Til trods for sølvbryllup med betalingsbalanceunderskuddet har de hidtidige forsøg på at ændre ved det nuværende milliardunderskud ikke båret frugt. Man har forsøgt at løse problemet ved at beskære borgernes forbrug gennem øgede skatter og afgifter i stedet for at sænke skatterne og gøre klar til en sænkning af lønningerne, men efter Fremskridtspartiets mening først og fremmest sænkning af skatterne.

I stedet har de hidtil anvendte løsninger kun forårsaget et stigende lønpres, der igen har resulteret i, at vi ikke har kunnet eksportere os ud af problemerne, hvad vi alle sammen så gerne ville.

Men egentlig kan vi være godt tilfreds med, at regeringen har fremlagt denne plan. Hvad i alverden skulle vi ellers have diskuteret ved denne afslutningsdebat? Hele folketingsåret, det første under denne sammensatte regering,